

Ika-Labindalawang Linggo sa Ordinaryong Panahon

Jeremias 20:10–13; Roma 5:12–15; Mateo 10:26–33

Pulang sinulid: “Mula sa takot patungo sa tiwala sa Diyos, at mula sa tiwala patungo sa matapang at puno ng liwanag na pagsaksi.”

PANIMULA

Minsan ay naligaw ang isang lalaki habang naglalakad sa di-pamilyar na lugar. Nang lumalapit na ang gabi, nagsimulang lumaki ang kanyang pagkabalisa. Tila nawala ang landas, at magkaparehong hitsura ang lahat ng direksyon. Sa sandaling malapit na siyang mataranta, nakakita siya ng maliit na liwanag sa malayo—isang bintana ng kubo. Hindi agad inalis ng liwanag na iyon ang kadiliman sa paligid niya, ngunit nagbigay ito sa kanya ng direksyon, pag-asa, at lakas ng loob upang magpatuloy sa paglalakad.

Sa maraming paraan, salamin ng ating buhay ang karanasang iyon. Lahat tayo ay nakakaranas ng mga sandali ng kawalan ng katiyakan, takot, at pag-aalangan—tungkol sa kinabukasan, sa iba, at maging sa ating sarili. Minsan, nararamdaman natin ang presyon na umurong, manatiling tahimik, at itago ang pinakamahalagang bagay.

Direkta ang sinasabi ng mga pagbabasa ngayon sa katotohanang iyon. Paulit-ulit, naririnig natin ang mga salita ni Hesus: “Huwag kayong matakot.” Hindi dahil walang kahirapan ang buhay, kundi dahil naroroon na ang liwanag ng Diyos. Nakikita tayo, kilala tayo, at lubos na pinahahalagahan—higit pa sa madalas nating matapang na pinapaniwalaan.

Gayunpaman, kinikilala rin natin kung gaano kadalas na humuhubog pa rin sa atin ang takot—kung paano tayo nagpipigil, nananatiling tahimik, o nagtatago mula sa katotohanan sa ating loob. Kaya sinisinimulaan natin ang Eukaristyang ito sa pamamagitan ng pagdadala ng ating mga takot, mga kabiguan, at pangangailangan ng lakas ng loob sa harap ng Diyos, nagtitiwala sa Kanyang habag habang pumapasok tayo sa kilos ng pagsisisi.

HOMILYA

Isang lalaki ang nagsabi sa akin minsan na tuwing umaga, bago pa magsimula ang araw, pumupunta siya sa kanyang maliit na hardin na may hawak na kape. Hindi masyadong malaki—ilang palumpong lamang, isang makitid na damo, at isang simpleng patukaan ng ibon—ngunit sa kabilang panig nito ay may mataas na mga puno na pag-aari ng isang kalapit na simbahan. At sa mga sanga nito, halos hindi napapansin sa unang tingin, ay mga maya.

“Walang espesyal,” sabi niya sa simula. “Mga ordinaryong ibon lamang.”

Ngunit nagsimula siyang magbigay-pansin. At nang gawin niya ito, may nagbago. Hindi na walang laman ang katahimikan ng umaga—buhay na ito. Ang kanilang galaw, ang kanilang huni, ang kanilang nakatagong presensya sa mga puno ay pumuno sa hangin sa paraang hindi niya napansin noon.

At isang umaga, isang tahimik na kaisipan ang dumating sa kanya, na parang isang tanong na hindi niya inaasahan:

Kung mapapansin ng Diyos ang mga maliit, ordinaryong ibong ito... maaring mapapansin rin Niya ako sa parehong paraan?

Ang tanong na iyon, simple man pakinggan, ay nagbubukas ng pinto sa Ebanghelyo ngayon.

Pinag-uusapan ni Hesus ang mga maya—napaka-karaniwan sa kanyang panahon na halos walang halaga sa ekonomiya, dalawa ay ibinibenta sa isang sentimo. Gayunpaman sinabi Niya:

“Wala ni isa sa kanila ang nahuhulog sa lupa nang hindi ito nalalaman ng inyong Ama... Kayo ay higit na mahalaga kaysa sa maraming maya.”

Bago ang lahat pa—bago ang lakas ng loob, bago ang pagsisikap sa moral, bago ang pagsaksi—dito nagsisimula ang lahat: nakikita ka, kilala ka, at hawak ng Diyos.

Hindi sa teorya. Hindi sa malabo. Kundi personal, maalindog, ganap.

Gayunpaman, kahit marinig natin iyon, malapit pa rin sa ibabaw ang takot.

Isang babae ang umamin minsan na tuwing pumupunta ang mga pag-uusap sa trabaho sa paksa ng pananampalataya, dahan-dahan siyang umaatras. Hindi dahil hindi siya naniniwala—kundi dahil ayaw niyang maging kakaiba. “Mas madali,” sabi niya, “na manatiling tahimik.”

Ang tahimik na pag-aalangang iyon ay hindi bihira. Bihira itong magmukhang pag-uusig o lantarang kaaway. Mas madalas, banayad ito: ang presyon na huwag masyadong magkaiba, huwag masyadong hayagang ipangalan ang pananampalataya, huwag magmukhang “wala sa lugar.”

At sa napakaordinaryong karanasang pantao na iyon, nagsasalita si Hesus ng mga salita na paulit-ulit na umaalingawngaw tulad ng matatag na tibok ng puso:

“Huwag kayong matakot.”

Hindi isang beses. Hindi basta-basta. Kundi paulit-ulit—dahil alam Niya kung gaano kalalim ang pagkaugat ng takot sa pusong pantao.

Ngunit kung tapat tayo, ang takot ay hindi lamang tungkol sa kung ano ang maaaring isipin ng iba tungkol sa atin.

May isa pang takot—mas nakatago, mas personal.

Isang lalaki ang nagsabi minsan na iniwasan niya ang katahimikan sa lahat ng paraan. Musika sa sasakyan. Telebisyon sa paligid. Walang tigil na aktibidad. Nang tanungin kung bakit, nag-alinlangan siya, at sa wakas ay umamin:

“Dahil kapag tahimik ang lahat, nagsisimula akong makakita ng mga bagay sa aking sarili na ayaw kong harapin.”

Iyan ang mas malalim na antas ng Ebanghelyo ngayon.

Tinatawag ito ni San Pablo na “matandang Adan”—ang panloob na sugat sa atin na lumalaban sa katotohanan, lumalaban sa pagmamahal, at madalas ay mas pinipiling magtago kaysa gumaling. Nakikita natin ito sa maraming anyo: galit na hindi natin maipaliwanag, galit na tahimik nating pinagpapalaki, mga dahilan na paulit-ulit nating inuulit, o simpleng katahimikan kapag dapat ay nagsasalita tayo.

At ang pakiramdam ay laging pareho: pamahalaan ito, pigilan ito, iwasan ito.

Ngunit malambot na ipinapakita ng Ebanghelyo ang ibang katotohanan: ang nakatago ay hindi gumagaling.

Kaya naman hindi lamang sinasabi ni Kristo, “Huwag matakot” tungkol sa iba.

Tinatawag din Niya tayo sa lakas ng loob sa ating sarili: ang lakas ng loob na humakbang sa katotohanan, sa liwanag, sa katapatan sa harap ng Diyos.

May isang kwento ng isang lalaki na maraming taon na nagpumilit laban sa biglaang pagsabog ng galit. Karamihan ng oras siya ay panatag, maging mahinahon—ngunit may isang bagay na magpapakaw sa kanya, at parang ibang tao ang pumalit. Pagkatapos ay darating ang kahihyan, kalituhan, pagsisisi. “Hindi ko nakilala ang aking sarili,” sabi niya. “Parang ganap akong nawawalan ng kontrol.”

Sinubukan niya ang lahat: disiplina, mga estratehiya, pagpipigil sa sarili, maging ang pag-iwas sa ilang sitwasyon. Walang tumagal.

Hanggang isang araw, halos walang dramatikong emosyon, nanalangin siya ng napakasimpleng panalangin: *“Panginoon, maging Panginoon ka ng aking buhay.”*

Sa oras na iyon, tila walang nangyari. Ngunit may nagsimula na.

Ilang buwan pagkatapos, napansin ng mga taong nakapaligid sa kanya ang pagbabago bago pa man niya ito napansin. Nandoon pa rin ang galit sa alaala, ngunit wala na itong kapangyarihan. Hindi na siya pinamumunuan nito.

At nang magnilay siya tungkol dito kalaunan, nagsabi siya ng isang kapansin-pansing bagay: *“Parang isang bagay na matanda sa akin ang umurong—at isang bagay na bago ang tahimik na pumalit.”*

Iyon ang ibig sabihin ni San Pablo nang pag-usapan niya si Kristo bilang “bagong Adan.”

Ang buhay Kristiyano ay hindi pangunahing tungkol sa mas pagsubok sa kadiliman.

Ito ay tungkol sa pagbubukas ng pinto sa liwanag—at pagpapahintulot kay Kristo na kunin ang Kanyang dapat kalagyan.

Dahil ang kadiliman ay hindi nawawala sa pamamagitan ng puwersa. Nawawala ito kapag pumasok ang liwanag.

Gayunpaman, kahit may nagbabago sa ating loob, may natitirang isa pang hakbang: ang hakbang palabas.

Iba ang maniniwala kay Kristo nang pribado. Iba ang hayagan na tumayo para sa Kanya.

Isang batang pastor ang minsan ay nanginginig habang naghahanda para mangaral. Ang lihim na pulisya ay nasa simbahan, maingat na nakikinig sa anumang maaaring gamitin laban sa kanya.

“Natatakot ako,” bulong niya sa mas matandang pari sa tabi niya.

Ang mas matandang lalaki ay tahimik na sumagot:

“Mas natatakot ako na huwag mangaral—dahil nandito ang Diyos.”

Ang sandaling iyon ay nagiging punto ng pagbabago sa Ebanghelyo.

Dahil kapag naging mas tunay ang Diyos kaysa sa takot ng opinyon ng tao, may nagbabago. Hindi nawawala ang takot—ngunit nawawalan ito ng awtoridad.

Gayunpaman, hindi walang puwang ang Ebanghelyo tungkol sa atin.

Hindi tayo laging nagtagumpay sa lakas ng loob na ito. Si Pedro ay hindi.

Sa mapagpasyang sandali, nang dumating ang presyon, tinanggihan niya si Hesus—hindi isang beses, kundi tatlong beses. Mas malakas ang sinabi ng takot kaysa sa pananampalataya. Gayunpaman—hindi iyon ang katapusan ng kanyang kwento.

Umiyak si Pedro. Bumalik siya. Naibalik siya. At pinagkatiwalaan siyang muli ni Hesus:

“Pakanin mo ang aking mga tupa.” Mahalaga iyan.

Dahil nagsasabi ito sa atin ng isang mahalagang bagay: ang kabiguan ay hindi pangwakas. Ang takot ay hindi ang huling salita. Lagi may paraan pabalik sa liwanag.

Hayaan ninyo akong mag-alok ng isang huling larawan.

Isipin ang isang madilim na silid. Sinisikap mong itulak palabas ang kadiliman—nagbubukas ng mga pintuan, inaalis ito, nagpupumilit laban dito. Walang nagbabago.

Pagkatapos ay nagsusunog ka ng maliit na kandila.

Sa una, halos walang kabuluhan ito. Ngunit dahan-dahan, tahimik, nagsisimulang umurong ang kadiliman—hindi dahil natalo ito, kundi dahil nalampasan ito. Ang liwanag ay hindi lumalaban sa kadiliman. Pumapasok lamang ito.

At ang kadiliman ay hindi maaaring manatili kung saan naroon ang liwanag.

At kaya bumabalik tayo muli sa hardin. Sa mga maya.

Sa tahimik, halos nakatagong katotohanang sumasaklaw sa lahat ngayon:

Nakikita ka. Kilala ka. Hawak ka.

Mula sa tiwala na iyon, may nagsisimulang lumaki.

Humihina ang hawak ng takot. Nagbubukas ang puso.

At dahan-dahan, lumalambot, isang ibang uri ng buhay ang nagiging nakikita.

Hindi malakas. Hindi pinilit. Hindi dramatiko. Ngunit tunay. Walang alinlangan at puno ng liwanag.

Kaya naman nananatili ang Ebanghelyo—simple, malakas, at lubos na personal:

Huwag kayong matakot. Hindi sa iba. Hindi sa inyong sarili. Hindi sa inyong kinabukasan.

Dahil hawak kayo. At ang hawak ng Diyos ay hindi na maaaring mawala sa kadiliman.

At ang hinawakan ng liwanag ay hindi na maaaring manatiling nakatago.

Amen.

- **Translated by William Valdez, Jr., Perth**